

Most is...

Most is a szőnyegen ülök felhúzott térdel hátam mögött a bútorok összebújva vagyis összetolva hogy fellélegezhessek bár hátra nem fordulhatok hisz mégis csak összebújva egymáshoz érő karfákkal szemérmetlen csoportban mint egy rézkarcon a könnyűvérű dámák gubbasztnak valahogy nevetségesek valahogy örült komolyak ezek a bútorok mintha csak vendégként megtúrt látogatóként forgolódtam volna közöttük nap mint nap egészen eddig a napig amikor is valami névtelen kényszernek engedelmeskedve megragadtam őket egy órával körülbelül egy órával ezelőtt és egymás mellé toltam vagy mondjuk ki nyíltan erőltettem őket csak azért hogy a szőnyegre leülve nekik hátat fordítva fellélegezhessek érezzem a testem körüli ingerlő szabad teret engedve hogy eszembe jusson az az elnyomott suta gyerekkori gondolat a szekrényről amiben egymás mellett lebegnek a felhők s amiben mindig friss bár szagtalan tavaszi levegő kering

Ebben az órában

Úgy állok ebben az órában úgy állok ezen a lábam alól kirántható szőnyegen hogy szinte féltem magam megfázok vagy történik velem valami mondjuk bejössz ebbe a szobába hogy mást ne mondjak ide az orrom elé és teszel valamit mondjuk félresimítod homlokom elől a hajam és szólsz valamit hozzám elárulod mostani önmagad de igazán mondjuk annyira hogy nem pirulok éppen nem pirulok bele és te megsértődsz ezért vagy ami még rosszabb észre sem veszed és én akkor vajon mit fogok csinálni? mondjuk tréfásan és cseppet sem szabadon elindulok veled valahová és szemem úgy néz téged szobák vagy utcák között mint egy szeszélyből kiválasztott többivel összecserélhető de azért szép vagy szükséges poharat egy nagyon tiszta és rendes asztalon